

The Multilingual Library for Children in Europe

Turkish Modern Story
Turkish language version

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

“Fairy tales are more than true:
not because they tell us that dragons exist,
but because they tell us that dragons can be beaten.”

Neil Gaiman

Multilib Project Partnership

Viksjöfors Skola
Viksjöfors, Sweden
Project Coordinator
Helena Ehrstrand

The Mosaic Art Sound Ltd
London, United Kingdom
Teresa Dello Monaco

International Yehudi Menuhin Foundation
Brussels, Belgium
Marianne Poncelet

Language School PELICAN
Brno, Czech Republic
Dáša Ráček Pelikánová

Technical University of Crete
Chania - Crete, Greece
Nektarios Moumoutzis

Cukurova University
Adana, Turkey
Figen Yilmaz

Authors:

Swedish	Traditional	Traditional unknown
	Modern	Viksjöfors school children year 4
Kurdish	Traditional	Adaptation from Aesop's Fables
	Modern	Viksjöfors school children year 4
English	Traditional	Oscar Wilde
	Modern	James Blake
Tibetan	Traditional	Team led by Jamyang Dhondup
	Modern	Team led by Jamyang Dhondup
Belgian	Traditional	Traditional Story from the Ardennes
	Modern	Marianne Poncelet
Haitian	Traditional	Team work led by Marlène Dorcena
	Modern	Team work led by Marlène Dorcena
Czech	Traditional	Karel Jaromír Erben
	Modern	Tereza Sokolíček
Russian	Traditional	Traditional Unknown
	Modern	Team work led by Natalia Gigina
Greek	Traditional	Vitsenzos Kornaros
	Modern	Nikos Blazakis
Armenian	Traditional	Team work led by Mary Baritaki
	Modern	Team work led by Mary Baritaki
Turkish	Traditional	Traditional unknown
	Modern	Halil İbrahim Halaçoğlu
Arabic	Traditional	Team led by İnana Abdelli
	Modern	Team led by İnana Abdelli

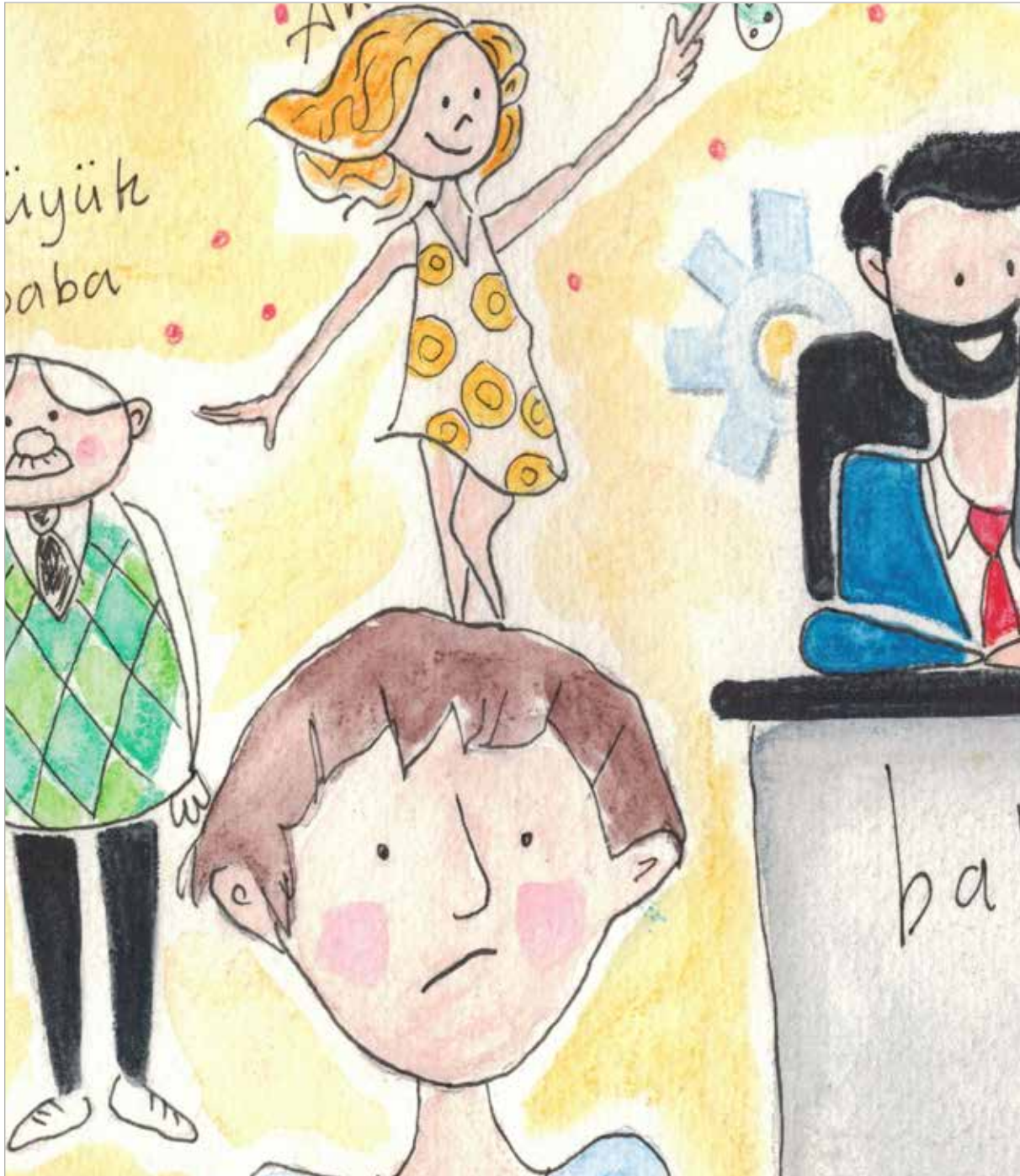
Illustrator:

Swedish	Traditional	Ida Uddas
	Modern	Ida Uddas
Kurdish	Traditional	Saad Hajo
	Modern	Saad Hajo
English	Traditional	Christopher Mallack
	Modern	Christopher Mallack
Tibetan	Traditional	Leona Tsiara
	Modern	Leona Tsiara
Belgian	Traditional	Amélie Clément
	Modern	Amélie Clément
Haitian	Traditional	Marianne Poncelet
	Modern	Benela Desauguste
Czech	Traditional	Kateřina Kroupová
	Modern	Kateřina Kroupová
Russian	Traditional	Barbara Dorušincová
	Modern	Barbara Dorušincová
Greek	Traditional	Nikos Blazakis
	Modern	Nikos Blazakis
Armenian	Traditional	Maria Xanthaki
	Modern	Maria Xanthaki
Turkish	Traditional	Firuze Engin
	Modern	Firuze Engin
Arabic	Traditional	Firuze Engin
	Modern	Firuze Engin

Paolo Cremona Layout design:

English Editing: Sean McManaman

AHMET VE KARINCA

Turkish Modern Story
Turkish language version

Author: Halil İbrahim Halaçoğlu

Illustrator: Firuze Engin

“Hayır! Olamaz! Yine mi?” diye bağırdı Ahmet.

Ahmet yedi yaşında ve beş yaşından beri böceklerden, özellikle de karıncalardan nefret ediyor. Büyükannesi: “İki yıl bir şeyden nefret etmek için çok uzun bir süre.” diyor. Büyükbabası ise oldukça sakin. “Yakında geçer, hele bir bahar gelsin, elinin üstünde bir uğurböceği yürüsün, bütün korkusu biter.”

Babasının Ahmet’in böceklere olan hislerinden haberi bile yok. Zaten nereden bilebilir ki? Neredeyse hep iş gezisinde, iş gezisinde değilse bile evdeki koltukta uyuklar halde ya da yarı kapalı gözlerle bilgisayarına gömülmüş durumda.

Annesiyse her şeyi denedi. Şehirdeki tek büyük parka götürdü onu, birkaç kelebek görürse nefreti ve korkusu geçer diye düşünüyordu. Olmadı. Ona ilk başta ipek eşarbını okşattı sonra da bir ipekböceği gösterdi. Olmadı. Hatta akşam hava kararınca Boğaz’ın yakınındaki bir yalının bahçesine gittiler uçan ateşböceklerini görebilsin diye. Hiçbiri işe yaramadı. Ahmet böceklerden hala nefret ediyordu.

“Yine mi?” diye tekrar bağırdı Ahmet. Çalışma masasının üstünde bir karınca yürüyordu ve onu fark ettiğinde karınca kurabiyesinden yalnızca bir santim uzaktaydı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı Ahmet. “Yardım edin bana! Kurabiyemi yiyecek!”

Büyükannesi koşarak Ahmet’in odasına girdi.

“Kim kurabiyeni yiyecek kuzum?”

“Karınca”

Büyükannesi masaya doğru eğildi.

“Ama burada hiç karınca yok kuzum benim.”

Annesi ve büyükbabası da aynı fikirdeydi. “Masada hiç karınca yok ve kurabiye sapasağlam duruyor.” Üçü aniden odadan çıktı çünkü artık meseleyle ilgilenmiyorlardı. Zaten büyükler böyledir, ilgilenmeleri gereken daha önemli şeyler vardır hep.

“Keşke babam burada olsaydı.” dedi Ahmet yüksek sesle. “Babam diğerleri gibi değil, o beni anlardı.”

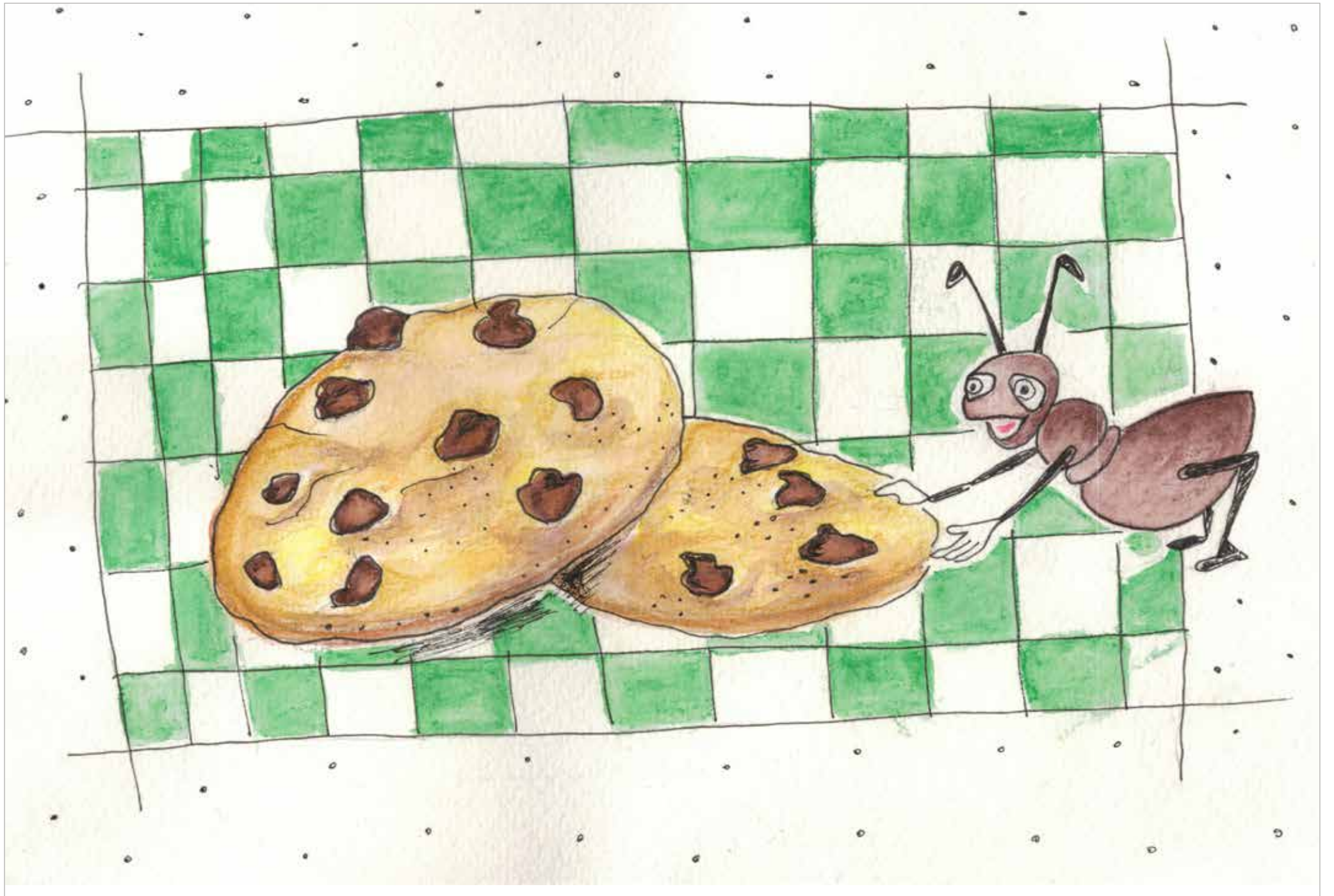
“Keşke benim de babam burada olsa.” dedi biri. İncecik bir sesi vardı. Ahmet şaşkınlıktan dilini yutacaktı neredeyse. Kurabiyelerin konuşamadığını sanıyordu.

Ama konuşan kurabiye değildi. Biraz önce gördüğü karıncaydı! Karınca bulduğu küçük bir kırıntıyı yuvarlayarak tabaktan uzaklaşıyordu.

“Dokunma kurabiyeme!” diye bağırdı Ahmet.

“Ama bütün kurabiye zaten senin, bırak bari şu küçücük kırıntıyı yiyeyim.”

“Yiyemezsin; çünkü kurabiye karınca yemeği değildir, insan yemeğidir.”

“Büyükbabam diyor ki” diye konuşmaya başladı karınca “eskiden burada büyük bir bahçe varmış ve bütün koloni ağaçlardan düşen elmalar ve kayısılarla beslenirmiş. Ama sonra gelip ağaçları kesmişler, yerine apartman dikmişler. O zamandan beri hepimiz mecburen insan yemeklerini sevmeyi öğrenmişiz.”

Karınca çok aç görünüyordu.

Ahmet birden üzüldü. “Tamam, istediğin kadar kırıntı alabilirsin.” Karınca kırıntıların neredeyse tamamını yedi ve ikisi biraz sohbet etmek için oturma odasına geçtiler.

“Bu arada neden tek başınasın? Annen baban nerede?”

“Annem evde. Şuradaki çatlağı görüyor musun? Yerdeki çatlak. Orası bizim evimiz. Babam burada değil ama, uzun bir yolculuğa çıktı. Bizim için daha iyi bir yer bulacaktı, ve sonra oraya taşınacaktık. Öyle diyor. Bazen gidiyor ve aylar boyunca gelmiyor. Onu çok özledim.”

“Ben de babamı özledim.” Ahmet’in gözleri yaşarmaya başladı. “Bu arada seni görünce çılgınlık attığım için özür dilerim.”

“Sorun değil” diye yanıt verdi Karınca. “Bizim komşumuz bir hamamböceği, insanlar onu görünce hep çılgınlık atıyor zaten. O yüzden alıştım.”

“Ne? Bir dakika, hamamböceği mi? Nerede?”

“Tamam, sakın ol” dedi Karınca. “Şaka yapıyorum. Bu binada hiç hamamböceği yok, sadece biz karıncalar varız.”

“Kaç tane?”

“Bilmiyorum. Herhalde yüzlerce vardır.”

“Yüzlerce mi? Hepiniz aç mısınız?”

“Yani, evet. Açız.” Karınca sessizce iç çekti.

“Şimdi mutfağa gideceğim ve bulabildiğim bütün kurabiye ve ekmek kırıntılarını toplayacağım. Hepsini penceremin dışındaki pervaza koyacağım. Bütün arkadaşlarına haber ver, bu akşam pervazda ziyafet var.”

“Gerçekten mi?” Karınca mutluluktan uçuyordu.

“Evet. Sizin türünüzle ilgili söylediğim şeylerden dolayı da özür dilerim. Burası önceden sizin evinizmiş ve biz sizin bahçenizi yok etmişiz. Ama artık üzölmene gerek yok. Ben pervaza hep yiyecek koyacağım. Baban artık seni yalnız bırakmayacak benimki gibi.” Ahmet aklına babası geldiği için ağlamaya başladı.

Karınca bir süre sessiz kaldı ama sonra ne demesi gerektiğini buldu. “Leziz bir kurabiyenin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur. Gel hadi kurabiyenden bir ısırık al.”

Ahmet gözyaşlarını sildi. “Sen de kırıntını yemeye başla” dedi.

Ahmet ve Karınca kurabiyelerini yemeye başladılar.

Ateşböcekleri, kelebekler ve uğurböcekleri uzaktaki bahçelerden birinde uçuşuyordu.

“Ah, az kalsın unutuyordum” dedi Ahmet. “Hemen dönerim.”

Mutfağa gitti ve elinde bir kağıt havluyla döndü. Havlunun içinde bir sürü kırıntı vardı.

The Multilingual Library for Children in Europe

Project number: 2016-1-SE01-KA201-0221018

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

www.multilibproject.eu